אלא מקום הניחו לו אבותיו להתגדר בו אף אני מקום הניחו לי אבותי להתגדר בו מכאן לתלמיד חכם שאמר דבר הלכה שאין מזיחין אותו ואמרי לה אין מזניחין אותו ואמרי לה אין מזחיחין אותו מאן דאמר מזיחין כדכתיב [1]ולא יזח החשן ומאן דאמר אין מזניחין דכתיב [2]כי לא יזנח לעולם ה' ומאן דאמר מזחיחין [א]דתנן משרבו זחוחי הלב רבו מחלוקות בישראל מתקיף לה [ב]יהודה בריה דר' שמעון בן פזי ומי איכא למאן דאמר דבית שאן לאו מארץ ישראל היא והכתיב [3]ולא הוריש מנשה את בית שאן ואת בנותיה ואת תענך ואת בנותיה אישתמיטתיה הא דאמר ר' שמעון בן אליקים משום ר' אלעזר בן פדת שאמר משום ר' אלעזר בן שמוע [ג]הרבה כרכים כבשום עולי מצרים ולא כבשום עולי בבל [ד]וקסבר קדושה ראשונה קדשה לשעתה ולא קדשה לעתיד לבא והניחום כדי שיסמכו עליהן עניים בשביעית אמר ליה ר' ירמיה לרבי זירא והא ר' מאיר עלה בעלמא הוא דאכיל אמר ליה מאגודה אכליה [ה]ותנן [ו]ירק הנאגד משיאגד ודלמא לאו אדעתיה [ז]השתא בהמתן של צדיקים אין הקב"ה מביא תקלה על ידן צדיקים עצמן לא כל שכן ודלמא עישר עליהם ממקום אחר [ח]לא נחשדו חברים לתרום שלא מן המוקף ודלמא נתן עיניו בצד זה ואכל בצד אחר אמר ליה [ט]חזי מאן גברא רבה קמסהיד עליה מאי בהמתן של צדיקים דרבי פנחס בן יאיר הוה קאזיל לפדיון שבויין פגע ביה בגינאי נהרא אמר ליה גינאי חלוק לי מימך ואעבור בך אמר ליה אתה הולך לעשות רצון קונך ואני הולך לעשות רצון קוני אתה ספק עושה ספק אי אתה עושה אני ודאי עושה אמר ליה אם אי אתה חולק גוזרני עליך שלא יעברו בך מים לעולם חלק ליה הוה ההוא גברא דהוה דארי חיטי לפיסחא אמר ליה חלוק ליה נמי להאי דבמצוה עסיק חלק ליה הוה ההוא טייעא דלווה בהדייהו אמר ליה חלוק ליה נמי להאי דלא לימא כך עושים לבני לויה חלק ליה אמר רב יוסף כמה נפיש גברא ממשה ושתין רבוון דאילו התם חד זימנא והכא תלתא זימנין ודלמא הכא נמי חדא זימנא אלא כמשה ושתין רבוון אקלע להוא אושפיזא רמו ליה שערי לחמריה לא אכל חבטינהו

מקום הניחו. כשיבאו בניו אחריו אם לא ימצאו מה לתקן במה יגדל שמם: **להתגדר.** להתגדל: **מכאן.** שראינו שקבל רבי עדות זו ולמד הימנה אע"פ שדבר תימה הוא שהרי מעולם היו נוהגין בו איסור למדנו שאין מזיחין תלמיד חכם האומר דבר הלכה א)חידוש לאמר לא שמעת. אין מזיחין אין מבדילין אותו משמועתו לאמר חזור בך: **מוניחין.** ב)משקלים את דבריו: **מוזיחין.** לומר גאותך גרמה לך שלא הטית אוזן לשמוע דבר כהלכתו מפי רבך. לישנא אחרינא מגביהין ומסלקין אותו מדבריו: **וזוחי.** לשון גבוהי הלב שלא דקדק מפי רבו כל צרכו וסמכו על לבם: (א) ג)**הוריש וגו'.** אלא הניחום למס עובד ויושבים ביניהם: **אשתמיטתיה.** ליהודה בריה דר"ש בן פזי: **הרבה כרכים כבשו עולי מצרים.** וקדשום בקדושת הארץ ולא כבשום עולי בבל לקדשם בשניה ולכך לא כבשום דקסברי הואיל והותרו הותרו דקדושה ראשונה בטלה דכי קדשה יהושע לשעתה קדשה ולא לעתיד לבא ד)כשגלו בימי נבוכדנצר ולא רצו להחזיר קדושתה כדי שיהא מותר לחרוש ולזרוע שם בשביעית שאין נוהגת בחוצה לארץ ויסמכו עליהן עניים ליטול לקט שכחה ופאה ומעשר עני ובית שאן מהן היתה ואותן שקדשו הן לא בטלו בחורבן שני כדאמרינן ביבמות בהערל (דף פב:) והביאך ה' אלהיך אל הארץ אשר ירשו אבותיך וירשתה ה) ירושה ראשונה ושניה יש להם שבטלה ירושה ראשונה ונקראת שניה ירושה אבל ירושה שלישית אין להם שהשניה לא פסקה הלכך בימי רבי נהגו איסור בארץ: **עלה בעלמא.** דאכילת עראי היא ושריא בארץ: **מאגודה** ו)**אכליה.** דמשנאגד אסור לאכול עראי: **הנאגד.** שדרכו לאוגדו: **משיאגד.** הוקבע למעשר ונאסר באכילת עראי: **לאו אדעתיה.** שכח ר' מאיר ולא עשרו ולעולם סבירא ליה דבעי עשורי: **ממקום אחר.** שמא הוי ליה ירק תלוש בביתו ואמר הרי הוא מעשר על אגודה זו: **לתרום שלא מן המוקף.** מן ז)המחובר וסמוך לו כגון אין מקיפין שתי חביות (ביצה דף לג:) וכמו מקפת וקורא לה שם (נדה דף עא:) לשון מקריב ומגיען זה לזה. ואסור לחבר להפריש ממה שאין לפניו על מה שלפניו דשמא אותו שהוא סומך עליו איננו בעין שנאבד או נרקב ונמצא שאין אומר כלום ואוכל טבלים: **נתן עיניו בצד זה.** לקרוא לו שם מעשר על צד שני ואכל מצד שני: **חזי מאן גברא רבה אסהיד עליה.** ראה כמה אדם גדול העיד עליו דהיינו רבי יהושע הואיל ובא להעיד על זאת יפה כוון ודקדק בדבר אל נכון: **גינאי.** שם הנהר: **רצון קוני.** כל הנחלים הולכים אל הים בגזירת המלך: **ספק עושה.** שמא לא יתנו לך בפדיון: **דבמצוה עסיק.** דכתיב (שמות יב) ושמרתם את המצות דמתחלת טחינה והרקדה בעינן שימור לשם מצה: **דלווה בהדייהו.** נתחבר עמם בדרכך: **טייעא.** סוחר ערבי: **כך עושין.** בתמיה: **לבני לויה.** לבני חבורה שמניחין והולכין: **דלמא ה"ג חדא זימנא.** אלא המתחילה היה שלא יחזרו המים וישטפו העם והיה מדבר עליהם שימתין להם הנהר: **כמשה ושתין רבוון.** שנחלק להן ים סוף:

נשים דירק בחוצה לארץ אינו נוהג בו לא מעשר ולא תרומה ובשאר פירות נוהגת תרומה גדולה אבל לא מעשר אבל דגן תירוש ויצהר חייבין לגמרי בין בתרומה בין במעשר והכי איתא התם אמר ר' יוחנן רבותינו שבגולה היו מפרישין תרומות ומעשרות עד שבאו הרובים ובטלום מאן נינהו הרובים תרגמוניא א"ר זעירא רב יהודה בשם שמואל אומר חלת חוצה לארץ ותרומת חוצה לארץ אוכל והולך ואחר כך מפריש ר' אבא בשם רבי שמואל אמר לא חשו אלא לתרומת דגן תירוש ויצהר ומשמע דקאי אר' יוחנן דאמר דבגולה היו מפרישין תרומות (ב) ז)ואתא רבי אבא לאשמועינן דדוקא בדגן תירוש ויצהר היו מפרישין תרומות ומעשרות ולאו דוקא נקט תרומה דהוא הדין מעשר אבל שאר פירות לא חשו לענין מעשר אלא לתרומה גדולה כמו שמפרש רבי שילא בשם ר"ש אמ"כ ר' שילא בשם ר"ש אמר לא חשו אלא לתרומה גדולה אבל לירקות אפילו לתרומה גדולה לא חשו דתני איסי בשם רבי עקיבא מעשרות לירק מדבריהם פירוש שאין להם אסמכתא מן הפסוק כמו שיש לשאר פירות דאסמכו רבנן אקרא ולפי זה לא קשיא מידי מהך דשמעתין דרבי מאיר אכל עלה של ירק וההוא דמסכת ע"ז דאכל פירי דלא מעשרן בשאר פירות קאמר שהורמה מהן תרומה גדולה אבל לא מעשר ובברכות (דף לו.) לא גרסינן ירק דבלוף איירי ולאו ירק הוא ול"ג נמי מעשר אלא הני מילי גבי לוף דכל שאר פירות אינו נוהג מעשר אלא תרומה וכן הוא בספרים מדויקים ואההיא דבירושלמי דקאמר שבאו הרובין ובטלום סמכינן עכשיו שאין אנו מפרישין תרומות ומעשרות ור"ת מפרש דאין השדות חשובות כמו שלנו לפי שנותנין מהן מס ולפי זה בימיהם לא היו מפרישין אלא מהנהו דלא יהבי טסקא דאיכא דלא יהבי כדאמר בהמקבל (ב"מ קי.) ארעא דלית לה כרגא וטסקא מאי ועוד יש לפרש שמא הרחוקים מארץ ישראל כמותו לא תקנו חכמים ועוד יש מפרשים שנמצא בירושלמי דהא דקאמר דמכזיב ולהלן פטור מן הדמאי לאו דוקא דמאי אלא אף מן הודאי ואהא סמכינן: **אלא** מקום הניחו לו אבותיו להתגדר בו. תימה דלא משני הכי בפרק במה בהמה (שבת דף נו:) דדרשינן ואת הבמות אשר על פני ירושלים אשר בנה שלמה (אותם בער יאשיהו) כו' אפשר בא אסא כו' אלא מקיש ראשונים לאחרונים מה אחרונים לא עשו ותלה בהן אף כו' ואמאי לא משני דמקום הניחו לו אבותיו להתגדר בו כדמשני הכא ויש לומר דבשלמא הכא גבי נחש הנחושת לפי שנעשה על פי הדבור טעו בו הראשונים והיו סבורים שהיה אסור לבערו אלא התם במה היו טועין שלא לבער אותן הבמות:

ודילמא נתן עיניו בצד זה ואכל בצד אחר. תימה לר"ת דתנן בפרק במה מדליקין (שבת דף לד.) ספק חשכה ספק אין חשכה מעשרין את הדמאי הא ודאי חשכה לא אלמא כיון דאפשר ע"י נותן עיניו בצד זה ואוכל בצד אחר אם כן יהא מותר להפריש בשבת כדמוכח בפרק נוטל (שם דף קמא:) דתנן רבי יהודה אומר אף מעלין את המדומע באחד ומאה ופריך בגמרא (שם דף קמב.) והא מתקן הוא ומשני הא מני רבי שמעון בן אלעזר היא דאמר היה נותן עיניו בצד זה ואוכל בצד אחר והכי נמי משיב תיקון בשבת כשמעלה ויש לומר דשאני מדומע שכבר היה נתקן אבל מתחלתו של טבל לא שרי על ידי דאפשר ליתן עיניו בצד זה ולאכול בצד אחר. [ועי' תוספות גיטין לא. ומנחות נה. ובכורות נט. ד"ה כמתכנה]:

אמר ליה אתה הולך לעשות רצון קונך כו'. שמא שר של ים השיב לו כך או נמי רבי פנחס היה מחשב בלבו שלכך היה מניח מלהלוך לו וכעניין זה צריך לפרש בפרק קמא דמסכת ע"ז (דף יז.) גבי רבי אליעזר בן דורדייא דאמר שמים בקשו עלי רחמים:

מסורת הש"ס

א) סוטה מז: [ושם איתא למגילה], ב) [בברכות ט: מכר רבי יהודה בריה דר"ש בן פזי], ג) חגיגה ג:, ד) שם: מגילה י: ערכין לב: תמורה כא. זבחים ס: קז: מכות יט. שבועות טז., ה) מעשרות פ"א מ"ה ר"ה יב., ו) [יבמות נט: כתובות כח: גיטין ז. לעיל ה: ו.], ז) [עירובין ל:], ח) [ברכות לג:], ט) [דברים ל.]

◆

תורה אור השלם

1. וירכסו את החשן מטבעתיו אל טבעת האפד בפתיל תכלת להיות על חשב האפוד ולא יזח החשן מעל האפוד: שמות כח כח
וירכסו את החשן מטבעתיו אל טבעת האפד בפתיל תכלת להית על חשב האפד ולא יזח החשן מעל האפד כאשר צוה יי את משה: שמות לט כא
2. כי לא יזנח לעולם ארני: איכה ג לא
3. ולא הוריש מנשה את בית שאן ואת בנותיה ואת תענך ואת בנתיה ואת יושבי דור ואת בנותיה ואת יושבי יבלעם ואת בנתיה ואת יושבי מגדו ואת בנותיה ויואל הכנעני לשבת בארץ הזאת: שופטים א כז

◆

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ולא הוריש: (ב) תוס' ד"ה (במקום הקודם) והתיל כי' מפרישין תרומות ומעשרות וכו':

◆

מוסף רש"י

זחוחי הלב. שאין מגין את לאם לשמוע יפה מפי רבם וסומכים על בינתם לדקדק שמועתם (סוטה מז:). קדושה ראשונה. שקידשה יהושע לשעתה, לא קידשה לעתיד לבא, אבל קדושה שניה נתקדשה לעולם כדמניא ביבמות (פב:) קדושה ראשונה ושניה יש להן, שלישית אין להן (חגיגה ג: עי"ש) הלכך הניחום כהן בשביעית שיסמכו עליהן עניים לפטור עצמן מתרום ולקיטר ועוד ליטול לקט שכחה ופאה ומעשר עני (יבמות פב:). ירק הנאגד. שדרכו לאגודות, משיאגד. הוי גורנו למעשר ואסור לאכול ממנו עראי עד שיעשר (ב"מ פח:). בהמתן של צדיקים. חמוריו דר' פנחס בן יאיר לקמן, אין הקב"ה מביא תקלה על ידן, שתאכל הבהמה דבר האסור לה (עירובין ה:). שלא מן המוקף. מוקף סמוך, כמו (לקמן מו:) מקיפין כנגד, שנאמר ני לו והוליך תין דומות זו לו, וכמו מקפת וקורא בתרל, שלא מן המוקף מדבר שאינו סמוך לו כלומר כלי לפניו אינו (עירובין ל.) ואסור לתרום [illegible] שום בו במקום פטור התנא בתרומה על זה, שמא אותו מעשר אינו כעין, ואם עשה עשוי (גיטין ל:).

עין משפט נר מצוה

לד א ב ג מיי' פ"א מהלכות תרומות הלכה ה [ופ"ו מהלכות בית הבחירה הלכה טו]:
לה ד מיי' פ"ג מהלכות מעשר הלכה ט:

◆

שיטה מקובצת

א] ת"ח האומר דבר הלכה של חדוש: ב] משקצים את דבריו. נ"ב נ"א משקעין: ג] מה"ד ולא הוריש וגו' אלא הניחום למס עובד וישבו ביניהן: ד] ולא לעתיד לבא כשיגלו בימי נבוכדנאצר: ה] מאגודה אכליה דמשנאגד אסור למיכליה אכילת עראי: ו] לתרום שלא מן המוקף מן שאינו סמוך לו: ז] דבגולה היו מפרישין תרומות ומעשרות ואתא ר' אבא: ח] וא"ת דתנן בפ' במה מדליקין. נ"ב עי' תוס' מנחות דף נה ע"א ובכורות דף נט ע"א:

◆

רבינו גרשום

אוסרים שאני עתיד להתיר. מוהיהין לשון גסות משרבו זהוהי הלב שלא חורר תלמודן כל צורכן (הלב) ולא דקדקו בפני רבן כל צורכן רבו מחלוקות בישראל דאחד אוסר ואחד מתיר אחד מטהר ואחד מטמא: הכתי' לא הוריש מנשה את בית שאן ואת בנותיה כלומר לברה ולא הוריש יושבי העיר אבל היו להם למס עובד: ולא קידשום עולי בבל וקא סברי קדושה ראשונה וכו' קדושה ראשונה שקידשה יהושע קידשה לשעתה כלומר במקדש ראשון ולא קידשה במקדש שני והניחום שלא קידשום בפעם שניה כשעלו מבבל שלא יהו לא בכלל מעשר ולא בכלל שביעית שיתחרשו ויזרעו בשביעית שיסמכו עניים עליהם בשביעית ובית שאן נמי לא כבשוה עולי בבל דמשום הכי לא היתה חייבת לא במעשר ולא בשביעי' ולפיכך אכל ר' מאיר עלה של ירק בלא מעשר: ודילמא ממקום אחר עשר ליה. כלומר שהוא היה במדינה [אחרת] ונתן עשור לשם להתיר עלה זו שבמדינה זו: לא נחשדו חברים לתרום שלא מן המוקף. כלומר א) לא נחשדו אותו שום אדם שבעולם דהוא הוה תורם אלא משלפניו ומשום הכי אכל עלה. אלא תרע שמותר היה לאכול בלא מעשר. ודילמא נתן עיניו בצד זה ואכל וכו' כלומר מאגודה עצמו נתן מעשר שהוא אכל בצד זה ונתן מעשר מצד אחר. חזי מאן גברא אסהיד עליה שלא נתן מעשר על הכל. אני הולך לעשות רצון אני הולך כמה שגזר עלי הבה"ה דכתיב כל הנחלים וכו'. דלא לימא כך עושים לבני לוויה כשבא למברא הוא עבר ואותו שלוה זה לא עבר: ממשה רבינו ושתין ריבוואן כלומר שחלק להן הבה"ה הים שהיו ישראל ששים רבוא שש מאות אלף דגלי אלו ששים רבוא.

הא

א) נראה דצ"ל לא נחשד שום חבר שנטעלו לתרום שלא מן המוקף [illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones